

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 333/2021-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Slovenskej republiky**, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Račianska 71, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7Cdo/88/2019 z 25. novembra 2020 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7Cdo/88/2019 z 25. novembra 2020 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.
2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7Cdo/88/2019 z 25. novembra 2020 **zrušuje** a vec mu **vracia** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 333/2021 z 27. mája 2021 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie v časti, ktorej sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej „najvyšší súd“) označeným v záhlaví tohto nálezu. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.
2. ■■■■■ (ďalej len „žalobca“) sa žalobou proti sťažovateľke doručenou Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) domáhal náhrady škody – nemajetkovej ujmy vo výške 36 000 eur z titulu nezákonnej väzby. Okresný súd uznesením z 31. mája 2012 pripustil zmenu žaloby, na základe ktorej žalobca požadoval náhradu nákladov na trovy obhajoby vo výške 1 029,07 eur, náhradu straty na zárobku vo výške 2 190,80 eur, náhradu škody na zdraví vo výške 31 440 eur a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 36 000 eur.

3. V dotknutom súdnom konaní žalobca svoj nárok voči sťažovateľke odôvodnil tým, že uznesením Okresného súdu Zvolen č. k. Tp/50/97 z 31. októbra 1997 bol žalobca vzatý do väzby, ktorú vykonával od 30. októbra 1997 do 25. októbra 1998, teda 360 dní. Žalobca bol rozsudkom okresného súdu č. k. 5T/118/2000 zo 6. mája 2008 uznaným za vinného zo spáchania trestného činu vydierania. V inštančnom postupe rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 2To/342/2008 z 29. januára 2009 bol žalobca spod obžaloby oslobodený.

4. Okresný súd v poradí druhým rozsudkom č. k. 25C/133/2009-311 z 8. júna 2017 zaviazal sťažovateľku zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy 9 000 eur, náhradu škody na zdraví 31 440 eur a vo zvyšku žalobu zamietol. Za nezákonné pozbavenie osobnej slobody žalobcovi priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 25 eur za jeden deň väzby s poukazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), českých aj slovenských súdov. Uviedol, že každé obmedzenie osobnej slobody predstavuje závažný zásah do súkromného a osobného života jednotlivca, ktoré sa dotýka jeho cti a povesti, preto preukazovanie existencie nemajetkovej ujmy nepovažoval za podstatnú otázku. Pri rozhodovaní o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 437/2004 Z. z.“) vychádzal zo žalobcom predloženého odborného posudku znalca (odbor zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria – liečba alkoholizmu a toxikománie, gerontopsychiatria), podľa ktorého znalec u žalobcu zistil vleklú posttraumatickú stresovú poruchu a trvalú zmenu osobnosti po psychickej chorobe, a odškodné preto určil počtom bodov 1 000, ktoré zvýšil na dvojnásobok (2 000) s poukazom na § 10 zákona č. 437/2004 Z. z. V súvislosti s námietkami sťažovateľky voči záverom znaleckého posudku okresný súd poukázal na to, že nepovažuje za podstatnú časovú preluku medzi vyšetrovacou väzbou a vyšetrením žalobcu, pretože je pochopiteľné, že žalobca svoj zdravotný stav začal riešiť až na základe výsledkov trestného konania.

5. Krajský súd na odvolanie sťažovateľky rozsudkom č. k. 5Co/66/2018 z 19. júna 2018 potvrdil rozsudok okresného súdu. Konštatoval, že bez potreby ďalšieho preukazovania celkom logicky vzatie do väzby v takejto etape života žalobcu muselo mať negatívny dopad nielen na možnosti žalobcu sa zamestnať, ale aj na jeho manželský vzťah a vzťah k dieťaťu. Okresný súd podľa názoru krajského súdu dospel k správne mu záveru o primeranosti náhrady nemajetkovej ujmy. Žalobca podľa krajského súdu preukázal, že škoda na zdraví vznikla v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním, a preukázal tiež rozsah nároku na náhradu spoločenského uplatnenia. Na správnosti záverov znalca nič nemení časové hľadisko. Psychiatrické ochorenie sa podľa krajského súdu po istú dobu rozvíja, pacient si nemusí byť vedomý, že má zdravotné ťažkosti. Aj keď poškodenie zdravia bolo vyvolané väzbou, neznamená to podľa krajského súdu, že má byť aplikovaná vyhláška ministerstiev zdravotníctva a spravodlivosti, Štátneho úradu sociálneho zabezpečenia a Ústrednej rady odborov č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia, pretože rozhodujúci je okamih, kedy choroba vznikla (bol stav ustálený), a nie kedy nastala udalosť, ktorá chorobu vyvolala.

6. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol. Podľa najvyššieho súdu pokiaľ sťažovateľka namietala dôveryhodnosť znaleckého posudku a zároveň za procesnú vadu

v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) považovala nesprávny právny záver súdov nižších inštancií, nesprávne vykonávanie dokazovania či obstarávanie skutkových podkladov v procese zisťovania skutkového stavu, najvyšší súd uviedol, že nesprávne posúdenie veci (nesprávne vyriešenie niektorej právnej otázky súdom) nemožno považovať za vadu zmätočnosti. Podľa najvyššieho súdu nebol daný ani dôvod prípustnosti podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, pretože odvolací súd sa podľa jeho názoru neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, a preto dovolanie sťažovateľky odmietol ako neprípustné [§ 447 písm. c) CSP].

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka v podanej sťažnosti tvrdí, že dovolací súd v napadnutom uznesení poskytol len všeobecne známe teoretické východiská, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, ale nevenoval pozornosť podstatným námietkam sťažovateľky. Argumentuje najmä tým, že v podanom odvolaní nepožadovala, aby najvyšší súd akýmkoľvek spôsobom hodnotil znalecký posudok, ale aby zhodnotil postup odvolacieho súdu, ktorý v odôvodnení celkom zjavne neposkytol odpovede na podstatné námietky sťažovateľky. Podľa jej názoru bolo nepochybné a zrejmé, že naplnenie dovolacieho dôvodu dôvodila absenciou odôvodnenia na strane odvolacieho súdu, a nie skutočnosťou, že odvolací súd nerozhodol v súlade s predstavami sťažovateľky, nesprávne zistil skutkový stav, nesprávne vec právne posúdil alebo nesprávne vykonal dôkazy.

8. Dovolacia argumentácia podľa sťažovateľky smerovala k záveru, že v danej veci došlo k situácii vyžadujúcej si aplikáciu stanoviska č. 2 občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015 publikovaného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky 1/2016, v zmysle ktorého *„nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.“*

9. Sťažovateľka poukazuje na to, že predmetom odvolania a dovolania síce bolo priznanie náhrady nemajetkovej ujmy a jej výška, ako aj priznanie náhrady škody na zdraví žalobcovi, avšak v podanej ústavnej sťažnosti namieta porušenie práva na súdnu ochranu výlučne vo vzťahu k priznanej náhrade škody na zdraví, pretože v tomto rozsahu vzhláda existenciu ústavnoprávneho rozmeru veci.

III.

Vyjadrenie najvyššieho súdu a zúčastnenej osoby

III.1. Vyjadrenie najvyššieho súdu:

10. Najvyšší súd uviedol, že opodstatnenosť ústavnej sťažnosti sťažovateľky ponecháva na zvážení ústavného súdu, no odmieta tvrdenie sťažovateľky, že odôvodnenie napadnutého uznesenia bolo posúdené najvyšším súdom svojvoľne. Podľa názoru najvyššieho súdu je podaná ústavná sťažnosť sťažovateľky neopodstatnená.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

11. Žalobca vo svojom vyjadrení uviedol, že nesúhlasí s tvrdeniami sťažovateľky a považuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za presvedčivo odôvodnené. Podľa názoru žalobcu vo veci sťažovateľkou uvedených námietok nejde o také skutočnosti, ktoré by boli významné pre posúdenie veci, pričom ich posúdením sa zaoberali už súdy nižších inštancií. Podľa právnej úpravy civilného sporového konania nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. Dovolací súd podľa žalobcu ani nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, pretože je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Ďalej tvrdí, že sťažovateľka mohla v konaní predložiť vypracovaný súkromný posudok, avšak v tomto smere ostala pasívna. Tiež uviedol, že znalecký posudok možno spochybnit' jedine námietkami, ktoré spĺňajú požiadavku odbornosti. Z uvedeného dôvodu žiada ústavnej sťažnosti sťažovateľky nevyhovieť.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

12. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je argumentácia, že najvyšší súd nesprávne posúdil charakter dovolacích námietok sťažovateľky, a preto svojvoľne odmietol dovolanie sťažovateľky pre neprípustnosť.

13. Ústavný súd stabilne judikuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je vnímaná ústavným súdom primárne ako otázka interpretácie (obyčajného) zákona a v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľky (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016), samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné.

14. Z dovolania podaného sťažovateľkou vyplýva, že prípustnosť dovolania vyvodzovala z § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

15. Dôvodom prípustnosti dovolania z pohľadu § 421 CSP je podľa sťažovateľky skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho súdu v tejto veci záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorou sa odvolací súd vo svojom rozhodnutí síce zaoberal, avšak s nesprávnym záverom, čím sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Sťažovateľka právnu otázku identifikovala ako posúdenie otázky aplikácie zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi vo vzťahu k primeranosti priznanej náhrady nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v znení neskorších predpisov v spojení s čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd s ohľadom na zásadu spravodlivého zadosťučinenia. Najvyšší súd dospel k záveru, že odvolací súd sa pri riešení tejto otázky neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) CSP. Z podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta len závery najvyššieho súdu

vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP a nenamieta odmietnutie dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

16. V bode 13.8 napadnutého uznesenia najvyšší súd uviedol, že pokiaľ sťažovateľka namietala dôveryhodnosť znaleckého posudku a zároveň za procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP považovala nesprávny právny záver súdov nižších inštancií, nesprávne vykonanie dokazovania či obstarávania skutkových podkladov v procese zisťovania skutkového stavu, nesprávne posúdenie vecí (nesprávne vyriešenie niektorej právnej otázky súdom) nemožno považovať za vadu zmätočnosti. To isté podľa najvyššieho súdu platí aj pre námietku o nesprávnom zistení skutkového stavu či o nesprávnom hodnotení dôkazov. Odkázal pritom na ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, podľa ktorej nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f) CSP.

17. Z podaného dovolania sťažovateľky vyplýva, že vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP namietala, že odvolací súd:

- sa v napadnutom rozsudku nijakým spôsobom nevyjadril k sťažovateľkou namietanej zmätočnosti a nejasnosti uplatneného nároku na náhradu škody na základe viacerých titulov, čo malo podľa sťažovateľky za následok nemožnosť ustálenia príčinnej súvislosti medzi uplatnenou škodou na zdraví a titulom;
- nevysporiadal sa ani s námietkami sťažovateľky vo vzťahu k relevantnosti, dôveryhodnosti a záverom znaleckého posudku;
- nedal sťažovateľke žiadnu odpoveď ani na podstatnú námietku, že keďže znalec nebol ošetrovateľom žalobcu, nebol oprávnenou osobou na stanovenie bodového hodnotenia poškodenia zdravia žalobcu;
- nevyjadril sa k námietke sťažovateľky, že v prípade bodového ohodnotenia poškodenia zdravia, v akej výške ako bolo určené v prípade žalobcu, bol posudok povinný potvrdiť prednosta príslušného odborného oddelenia;
- opomenul vyjadriť sa aj k výške náhrady škody na zdraví, ktorá mala byť (v prípade akceptovania znaleckého posudku) určená vo výške 3 983,27 eur; a
- sám ešte viac zneprehľadnil situáciu, keď v bode 12 odôvodnenia svojho rozsudku uviedol, že škoda na zdraví mala vzniknúť žalobcovi v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním a na inom mieste uviedol, že žalobcovi škoda na zdraví vznikla v príčinnej súvislosti s jeho väzobným stíhaním.

18. Podľa sťažovateľky písomné vyhotovenie rozsudku krajského súdu neobsahovalo zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, a preto je daná prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

19. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20. Sám najvyšší súd vo svojej judikatúre ustálil, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutia spravodlivosti) (uznesenie najvyššieho súdu č. k. 7Cdo/7/2020 z 28. januára 2021).

21. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy (I. ÚS 243/07).

22. V tomto prípade je nepochybné a z dovolania aj celkom zrejmé, že sťažovateľka vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu namietala nie „*dôveryhodnosť znaleckého posudku, nesprávny právny záver súdov, či nesprávne vykonanie dokazovania, obstarávanie skutkových podkladov*“, ako to uvádza najvyšší súd, ale skutočnosť, že odvolací súd sa podľa jej názoru žiadnym spôsobom nevysporiadal s jej námietkami, ktoré podrobne a celkom konkrétne uviedla v časti III podaného dovolania. Je tiež celkom zrejmé, že najvyšší súd dovolacie námietky sťažovateľky nesprávne uchopil, a tak namiesto toho, aby preskúmal ich dôvodnosť, dovolanie odmietol, a to bez jeho meritórneho preskúmania. Pokiaľ sťažovateľka namietala absolútny nedostatok odôvodnenia odvolacieho súdu vo vzťahu ku konkrétnym právnym/skutkovým otázkam, potom úlohou dovolacieho súdu bolo preskúmať, či:

- námietky sťažovateľky sú podstatné, a to s ohľadom na stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (stranou sporu), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04); a
- ak ide o také námietky, ktoré majú podstatný význam, či sa s týmito námietkami odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal, a to ústavne súladným spôsobom.

23. Konštatovanie najvyššieho súdu (uvedené v bode 13.5 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu), že je rozhodnutie odvolacieho súdu preskúmateľné, pretože „*uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení*“, je s ohľadom na uvedené celkom zjavne nepostačujúce.

24. Ústavný súd konštatuje, že v tomto prípade neboli podmienky na prístup k dovolaciemu súdu rešpektované zo strany dovolacieho súdu spôsobom zjavne arbitrárnym a neopodstatneným (II. ÚS 72/2021), a preto bolo vyslovené, že namietaným rozhodnutím najvyššieho súdu bolo porušené základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy s tým, že sa napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušuje a vec sa najvyššiemu súdu vracia na ďalšie konanie.

25. Podľa § 134 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak ústavný súd zruší právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom ústavného súdu.

26. Podľa § 134 ods. 2 zákona o ústavnom súde ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je viazaný rozhodnutím ústavného súdu podľa § 133 ods. 3 písm. a) až d); toto rozhodnutie ústavného súdu je vykonateľné doručením.

27. Úlohou najvyššieho súdu bude opätovne rozhodnúť o dovolaní sťažovateľky podľa § 420 písm. f) CSP, rešpektujúc právny názor ústavného súdu vyslovený v tomto rozhodnutí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. augusta 2022

Peter Straka
predseda senátu